

Den ſidſte Sag paa Dagsordenen var:

Eneſte Behandling af Forſlag til Lov om forandret Affattelse af § 9 i Loven af 1ſte April 1887 om Foranſtaltninger til Husdyravlens og Husdyrbrugets Fremme.

(Tredje Behandling findes i Tidenden Sp. 1641 ff.; Udvalgets Erklæring i Tilſæg B.).

Der var intet Endringsforſlag ſtillet.

Sagen i ſin Helhed ſattes under Forhandling.

Ordføreren (Breinholt): Naar jeg ſom Ordfører for Udvalget tager Ordet, ſkal jeg væſentlig henviſe til den af Udvalget afgivne Erklæring og kun angaaende denne bemærke, at der har indſneget ſig et overflødig Ord deri, nemlig Ordet: „med“. Dette vil dog ikke have nogen videre Betydning, jeg vil alſaa kun gøre opmærksom derpaa. — Jeg tror at kunne ſige, at Udvalget modtog med temmelig blandede Følelſer dette Lovforſlag tilbage fra det andet Ting; thi ſjældent er vel et Lovforſlag her i Tinget blevet modtaget med en større almindelig Taknemmelighed fra alle Sider; det blev behandlet i et Udvalg, hvori ſamtlige Partiaffhænginger i Tinget vare repræſenterede, og alle ſluttede ſig med fuld Enſtemmigheſed om Lovforſlaget, ligesom dette høje Ting ogſaa gentagne Gange har vedtaget det enſtemmig. Naar et ſaadant Lovforſlag ikke kan blive vedtaget i Landſtingets Affattelse, iſær naar det er paa den ſidſte Tid af Samlingen, da en Forandring i Lovforſlaget i det andet Ting let kunde have bragt hele Lovforſlaget til at ſtrande, ſaa er det vel et Tegns paa, at der aldrig kan haabes, at et Lovforſlag kan gaa igennem i dette Tings Affattelse, og det er en Beklagelſe herover, jeg herved tillæder mig at udtale. — Hvad ſelve Forandringerne angaa, ſom ere foretagne i det andet Ting, ſaa ere de jo af ringere Næſkevidde, og de allerfleſte ere irrelevante; derfor tror jeg, da Tiden er ſaa knap, i det hele taget at kunne forbigaa de fleſte og kun dvæle et Øjeblik ved et Par af dem.

Jeg ſkal da nævne, at Totalſummen, der er anſat i Forſkel, til de her omhandlede Foranſtaltninger, er bleven forøget fra 120,000 Kr. til 125,000 Kr. Det turde maaſte have været retteſt, om man roligt havde afventet den Erfaring, ſom Fremtiden

vil bringe med Hensyn til, om den foreſlaaede Sum ikke var ſtor nok. Idet her jo allerede er ſtet en Forøgelse af Summen med 70,000 Kr., alſaa med mere end det dobbelte af, hvad der forud var tillagt diſe Foranſtaltninger. Man ſkulde derfor dog helſt have afventet, hvorvidt Erfaringen viſte, om denne Sum var tilſtrækkelig eller ikke, inden man gik til hjerligere Forhøjelſer. Forøgelſen 5,000 Kr. er imidlertid ſaa lille i Forhold til hele Summens Størrelſe, at Udvalget ikke har troet, at der var Anledning til paa et ſaa lille Grundlag at lade Loven ſtrande. — Den anden betydelige Forandring er en Forandring i Fordeling mellem de forſtellige Konti, nemlig Konto c og d, idet man der har vendt Forholdet ſulbſtændigt om. Vaade Regeringsforſlaget og Forſlaget, ſom det lød, da det forlod dette Ting, havde paa Litr. c 12,000 Kr. og paa Litr. d 8,000 Kr. Dette er vendt ganſte om, ſaaledes at Litr. c nu lyder paa 10,000 Kr., og Litr. d, der før var den mindſte, nu er den højeſte og lyder paa 15,000 Kr. Det ſtiller ſig her akkurat ſom ved det andet Spørgsmaal: det er forſt Erfaringen, ſom vil kunne viſe, om denne Fordeling er rigtig eller urigtig, og Udvalget har derfor heller ikke fundet Anledning til paa dette Punkt at modſætte ſig den ſte Forandring. — Endelig kommer en 3dje Forandring, der har en vis Betydning, og ſom navnlig ſaaledes ſom den vedtoges ved 2den Behandling i Folketinget, havde en ikke ringe Betydning, idet det da vedtoges, at en Sætning ſkulde udgaa, der lød paa, at Indenrigsministeren vælger et Medlem til Raaringsudvalget. Ved 3dje Behandling har man imidlertid i Folketinget genindſat denne Sætning, dog med den Forandring, at det nu kom til at hedde, at Indenrigsministeren kan vælge et Medlem til Raaringsudvalget. Jeg beſlagger, at den højtærede Indenrigsminister ikke er til Stede, ſaa vidt jeg ſtonner, idet jeg ellers paa Udvalgets Begne vilde benytte Lejligheden til at ſaa en Udtalelſe af ham om, hvilken Betydning dette Ord „kan“ ſkal have. — om det ſkal ſtaa blot til Punkt, eller om den ærede Minister agter virkelig at benytte den Ret, ſom dette Ord „kan“ giver ham; thi Udvalget har troet, det var nødvendigt eller rigtigt, at der altid var et Medlem i Raaringsudvalget, der fra Raaringsmagens Side kunde føre det nødvendige Tilſyn dermed og give Ministeren de mulige Meddelelſer om, hvorledes det var, ſaa at Ministeren derefter igen kunde rette ſig ved Uddelingen af diſſe Summer. Da den højtærede Minister imidlertid ikke er til Stede, ſkal jeg ikke